

NE BÁNTSD A FÁT!

Ne bántsd a fát, hisz ő is érez.	Édes gyümölcsét vágyva-várod
Szép gyöngén nyúl a leveléhez.	S mégis letépnéd a virágot?
Ágát ne törd, lombját ne tépjed.	Szegény virág gyorsan elszárad
Hagyd annak, ami: épnék, szépnek!	S te bánkódól majd; késő bánat!
Ne bántsd a fát!	Ne bántsd a fát!

Ő is anya; minden levélke	Megtépett fának nincs virága.
Egy-egy gyermek, gonddal nevelve	Mint a vak, úgy néz a világba.
És gyermek minden ágacska.	Oly bús a fa, a tördelt, tépett,
Szeretettel tekints föl rája!	Mint anyád, ha elvesztné téged!
Ne bántsd a fát!	Ne bántsd a fát!

Fajlombja közt viharba-vészbe,
Lám, meg se ring madárka lészke.
Fáradt ha vagy, ledülsz alája
S elszenderít madár danája.
Ne bántsd a fát!

(Benedek Elek.)

MEGJÖTTEK A FECSKÉK!

Mikor szép csendesen leszállott az este.
Érkezett meg hozzánk a legelső fecske.
Fáradt volt szegényke: leszállt. Aztán nézte:
Vajjon megvan-e még az ő puha fészke?

És jött a második és jött a harmadik.
Aztán jöttek többen. Mondottak valamit.
Mit? Azt én nem tudom. Talán imádkoztak.
Íme, beteljesült, mire vágyakoztak.

Künn az eresz alatt könnyes szemmel álltam.
Szóltam a fecskéknek: bejöhettek bátran!
Szavamat, úgy látszik, fecskék megértették:
Az ereszünk alját nagyhamar ellepték.

Kiki reátalált a maga fészkeire,
M'nden'kben egy pár pompásan elfére.
Ottan meghúzódtak, halkán csicseregtek,
Aztán szépen, lassan mind elszenderedtek:

Szendergő fecskének jó'tszakát mondtam.
Aztán lepihentem. Óróluk álmodtam.
Velük is ébredtem, mikor a nap felkelt,
Mind azt csicseregtek: jó reggelt, jó reggelt!

(Benedek Elek.)